

II GSK 2404/11 - Wyrok NSA

Data orzeczenia	2013-03-26	<i>orzeczenie prawomocne</i>
Data wpływu	2011-12-14	
Sąd	Naczelny Sąd Administracyjny	
Sędziowie	Andrzej Kuba Czesława Socha /sprawozdawca/ Krystyna Anna Stec /przewodniczący/	
Symbol z opisem	6532 Sprawy budżetowe jednostek samorządu terytorialnego 6411 Rozstrzygnięcia nadzorcze dotyczące gminy; skargi organów gminy na czynności nadzorcze	
Hasła tematyczne	Inne	
Sygn. powiązane	I SA/Bd 625/11 - Wyrok WSA w Bydgoszczy z 2011-09-14	
Skarżony organ	Regionalna Izba Obrachunkowa	
Treść wyniku	Oddalono skargę kasacyjną	
Powołane przepisy	Dz.U. 2001 nr 55 poz 577 art 11 ust 1 pkt 4 <i>Ustawa z dnia 7 października 1992 r. o regionalnych izbach obrachunkowych - tekst jednolity</i> Dz.U. 2004 nr 256 poz 2572 art 90 ust 1 i ust 2b <i>Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty - tekst jednolity</i>	

SENTENCJA

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie: Przewodniczący Sędzia NSA Krystyna Anna Stec Sędziowie Andrzej Kuba NSA Czesława Socha (spr.) Protokolant Michał Stępkowski po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2013 r. na rozprawie w Izbie Gospodarczej skargi kasacyjnej Prezydenta Miasta B. od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 14 września 2011 r. sygn. akt I SA/Bd 625/11 w sprawie ze skargi Prezydenta Miasta B. na uchwałę Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w B. z dnia [...] czerwca 2011 r. nr [...] w przedmiocie stwierdzenia nieważności zarządzenia w sprawie ustalenia dotacji oddała skargę kasacyjną

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 14 września 2011 r. o sygn. I SA/Bd 625/11 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy oddalił skargę Prezydenta Miasta B. na uchwałę Regionalnej Izby Obrachunkowej w B. z dnia [...] czerwca 2011 r. o nr [...] w przedmiocie stwierdzenia nieważności zarządzenia w sprawie ustalenia wysokości miesięcznej stawki dotacji.

Sąd I instancji przyjął, że stwierdzenie nieważności objętego uchwałą zarządzenia nr [...] Prezydenta Miasta [...] z dnia [...] marca 2011 r. w sprawie ustalenia wysokości miesięcznej stawki dotacji na jednego wychowanka/ucznia uczęszczającego do publicznych i niepublicznych przedszkoli, punktów przedszkolnych, oddziałów przedszkolnych prowadzonych na terenie Miasta B. przez osoby fizyczne lub osoby prawne inne niż Miasto B. było uzasadnione. Zarządzenie to, zaniżało stawki dotacji za rok 2010 i na rok 2011. Z podstawy ich wyliczenia odjęto dochody uzyskiwane przez przedszkola publiczne od rodziców wychowanków z tytułu tak zwanego czesnego. W konsekwencji spowodowałyby przekazanie dotacji dla podmiotów prowadzących publiczne i niepubliczne przedszkola w wysokościach niższych niż wynikające z obowiązujących przepisów. Narusza to przepisy art. 80 ust. 2 oraz art. 90 ust. 2b i 2d ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz.U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572 ze zm.) gdyż ustawa ta nie wprowadziła określenia "dochody bieżące" oraz "wydatki bieżące". Należało zatem odwołać się do regulacji zawartych w ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz.U. Nr 157, poz. 1240 ze zm.) w sytuacji gdy czesne uiszczane przez rodziców wychowanków uczęszczających do przedszkoli publicznych wpływały na rachunek budżetu Miasta [...], a wydatki na zajęcia (w tym ponadnormatywne) były pokrywane ze środków budżetu Miasta. Analiza zatem art. 235 ust. 2 i 3, art. 236 ust. 2 i 4 ustawy o finansach publicznych nie pozwala na pomniejszenie wydatków bieżących o środki pochodzące z opłat rodziców, jeżeli te ostatnie wpływały na rachunek budżetu Miasta. Prawna możliwość pomniejszenia

naliczanej podstaw o kwoty uiszczanego czesnego istnieje przy uwzględnieniu postanowień art. 233 ustawy o finansach publicznych gdyż środki te gromadzone zostają na wydzielonym rachunku. W związku z tym, że Miasto [...] nie posiada uregulowań umożliwiających ujęcie takich wpłat rodziców na wyodrębnionym rachunku dochodów przedszkoli publicznych nastąpiło zawężenie pojęcia wydatków bieżących i wydane zarządzenie nie znajduje podstawy prawnej.

W ocenie Sądu I instancji wyliczanie dotacji nie może opierać się wyłącznie na ustawie o systemie oświaty lecz również na regulacjach ustawy o finansach publicznych gdyż określone pojęcia nie są uregulowane w tej pierwszej ustawie lecz w drugiej. Brak powołania podstawy z ustawy o finansach publicznych i naruszenie przepisów o systemie oświaty stanowiło podstawę stwierdzenia nieważności zarządzenia.

Nie dostrzegł Sąd I instancji braku kompetencji Regionalnej Izby Obrachunkowej do sprawowania nadzoru nad zarządzeniami Prezydenta w przedmiocie dotacji takich jak w niniejszej sprawie. Kompetencje te zostały uregulowane w art. 86 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) i art. 11 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 7 października 1992 r. o regionalnych izbach obrachunkowych (Dz.U. z 2001 r. Nr 55, poz. 577 ze zm.).

Nie podzielił Sąd I instancji stanowiska w zakresie wysokości dotacji. Wysokość dotacji nie wynika z ustawy, ale ustawa o systemie oświaty określa przesłanki ustalenia jej wysokości.

Powyższe podstawy przyczyniły się do oddalenia skargi.

Skargę kasacyjną na powyższy wyrok w całości złożył Prezydent Miasta [...]. Zarzucił naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 11 ust. 1 pkt 4 i art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 października 1992 r. o regionalnych izbach obrachunkowych (Dz.U. z 2001 r. Nr 55, poz. 577 ze zm.) a także art. 80 ust. 2 i art. 90 ust. 2b i 2d § 2 ust. 1 w kontekście treści art. 14 ust. 5 pkt 1 w związku z art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz.U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572 ze zm.). Wskazując na powyższe domagał się uchylenia w całości zaskarżonego wyroku Sądu I instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W uzasadnieniu podał, że błędne jest przyjęcie przez Sąd I instancji uprawnień Regionalnej Izby Obrachunkowej do stwierdzenia nieważności przedmiotowego zarządzenia. Zarządzenie to nie stanowi "zarządzenia w sprawie zasad i zakresu przyznawania dotacji". Takim przepisem jest uchwała nr [...] Rady Miasta [...] z dnia [...] lutego 2010 r. w sprawie ustalenia trybu udzielania i rozliczania dotacji oraz trybu i zakresu kontroli prawidłowości wykorzystania dotacji udzielonych dla szkół i placówek publicznych oraz niepublicznych prowadzonych na terenie Miasta [...] przez osoby fizyczne lub osoby prawne inne niż Miasto [...] (Dz.Urz. Woj. Kujawsko-Pomorskiego Nr 48, poz. 507), w wykonaniu której zarządzenie to zostało wydane. Zarządzenie to, ustala jedynie wysokość dotacji i nie podlega nadzorowi tych izb. Tożsame stanowisko zajęto w innych sprawach. Oznacza to, że uznanie jej za kompetentną jest niezasadne. Błędne jest przyjęcie przez Sąd I instancji, że przy ustalaniu podstawy do naliczenia dotacji dla przedszkoli niepublicznych nie jest dopuszczalne odjęcie od kwoty wydatków bieżących ustalonych w budżecie Miasta [...] za rok [...] ponoszonych w przedszkolach publicznych – kwoty stanowiącej równowartość wpłat rodziców uiszczanych na rzecz przedszkoli publicznych w postaci czesnego. Czesne w przedszkolach publicznych, to środki finansowe realizujące zadania wykraczające poza obowiązek ustawowy. Regulacja zawarta w przepisach ustawy o systemie oświaty jest w pełni racjonalna, gdyż uwzględnia niższe koszty wydatków. Przepisy zapewniają samodzielne prowadzenie gospodarki finansowej na podstawie budżetu powiatu a przy tym ustalenie wysokości wydatków, w tym dotacji dla szkół na poziomie mającym pokrycie w planowanych dochodach budżetu. Wydane zarządzenie miało na celu zapewnienie odpowiedniego standardu funkcjonowania przedszkoli niepublicznych. Potwierdzeniem powyższego stanowiska jest liczne orzecznictwo sądu administracyjnego i powszechnego. Zarzuty skargi są uzasadnione a wyrok Sądu I

instancji jest niezgodny z prawem.

Regionalna Izba Obrachunkowa w [...] nie skorzystała z prawa złożenia odpowiedzi na skargę kasacyjną.

Uczestnik postępowania (organizacja społeczna) – [...] wniosło o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania przed Naczelnym Sądem Administracyjnym według norm przepisanych. Podał, że zarzuty skargi kasacyjnej są nieuzasadnione, a wyrok Sądu I instancji jest zgodny z prawem.

Naczelnny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nieuzasadniona.

Zgodnie z art. 173 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.) od wydanego przez wojewódzki sąd administracyjny wyroku przysługuje skarga kasacyjna do Naczelnego Sądu Administracyjnego, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. W tym trybie wpłynęła skarga kasacyjna w niniejszej sprawie i spełnia ona wymogi określone w art. 174, art. 175 § 1, art. 176 oraz art. 177 § 1 tej ustawy. Oznacza to, że zaistniały podstawy do merytorycznego jej rozpoznania.

Przepis art. 183 § 1 powołanej wyżej ustawy obliguje Naczelnny Sąd Administracyjny do rozpoznania sprawy w granicach skargi kasacyjnej. Sąd ten z urzędu bierze pod rozważenie tylko nieważność postępowania, której przesłanki w sposób enumeratywny wymienione zostały w art. 183 § 2 tej ustawy. Stwierdzić należy, że w sprawie niniejszej nie występuje żadna z okoliczności stanowiących o nieważności postępowania.

Skarga kasacyjna w niniejszej sprawie nie powołuje żadnych przepisów proceduralnych, o których mowa w art. 174 pkt 2 cytowanej wyżej ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnym. Oznacza to, że Naczelnny Sąd Administracyjny związany jest stanem faktycznym sprawy będącym podstawą wydania zaskarżonego wyroku. W konsekwencji dla oceny trafności podniesionych w skardze kasacyjnej zarzutów dotyczących naruszenia prawa materialnego miarodajny jest stan faktyczny ustalony przez Sąd w zaskarżonym wyroku. Tak ustalony stan faktyczny uzasadniał przyjętą przez Sąd I instancji podstawę do zastosowania prawa materialnego.

Kasator powołując naruszenie prawa materialnego zarzuty sprowadził do błędnej wykładni między innymi art. 11 ust. 1 pkt 4 i art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 października 1992 r. o regionalnych izbach obrachunkowych (Dz.U. z 2001 r. Nr 55, poz. 577 ze zm.). Chodzi o to, że Regionalna Izba Obrachunkowa nie była uprawniona do stwierdzenia nieważności zarządzenia Prezydenta Miasta [...] nr [...] z dnia [...] marca 2011 r. objętego zaskarżoną uchwałą z uwagi na brak kompetencji do sprawowania nadzoru. Oznacza to, że zakres działania związany z kategorią norm ustrojowych tego organu został zakwestionowany.

Odnosząc się do tej części zarzutów skargi kasacyjnej należy stwierdzić, że są one całkowicie bezzasadne. W pełnej rozciągłości należy podzielić stanowisko Sądu I instancji, że zakwestionowany art. 11 ust. 1 pkt 4 ustawy do którego odsyła art. 18 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, że do działalności nadzorczej w zakresie właściwości rzeczowej izby, należy badanie uchwał i zarządzeń w sprawie zasad i zakresu przyznawanych dotacji z budżetu jednostki samorządu terytorialnego. Sąd I instancji prawidłowo zakwalifikował zarządzenie do dotyczących "zakresu przyznawania dotacji", o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 4 ustawy. Przyjęcie odmiennego stanowiska oznaczałoby, że organ wykonawczy mógłby w sposób całkowicie dowolny, wyjęty spod kontroli sprawowanej przez regionalne izby obrachunkowe, kształtować wysokość przyznawanej dotacji w drodze zarządzenia. Mogłoby to prowadzić zarówno do nieuprawnionego zaniżania wysokości dotacji, jak i jej zawyżania w zależności od dobranej przez organ metodologii wyliczania kwoty dotacji. Oznacza to, wbrew wywodom skargi kasacyjnej, że kompetencja ta znajduje swoje podstawy w regulacji wyżej wymienionej. A więc, wskazano źródło właściwości państwowego organu nadzoru i kontroli

gospodarki finansowej podmiotów, o których mowa w ust. 2 tego przepisu. Nie można wobec tego przyjąć, że argumentacja słusznościowa przemawiała za powodami kontrolnymi tego rodzaju aktów organu jednostek samorządu terytorialnego. Odwołanie się kasatora do stanowiska zaprezentowanego przez Regionalną Izbę Obrachunkową w sprawie zarządzenia nr [...] Burmistrza Miasta [...] z dnia [...] stycznia 2011 r. nie jest uzasadnione. Zarządzenie to zostało zaliczone do kategorii aktów o jakich mowa w art. 3 § 2 pkt 6 ustawy wyżej cytowanej – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi a więc jako akt organu jednostki samorządu terytorialnego niebędące aktem prawa miejscowego. Zasadnicze znaczenie dla objęcia kognicją sądu tej grupy aktów ma to, czy zostały one podjęte przez organ jednostki samorządu terytorialnego oraz, czy sprawa, której dotyczą, mieści się w pojęciu sprawy z zakresu administracji publicznej, a istotnym kryterium jest przynależność norm prawnych stanowiących podstawę jego wydania do norm prawa administracyjnego (publicznego) i wynikający z tej normy charakter przedmiotu regulacji w drodze tegoż aktu. Zaskarżone zarządzenie wydane zostało na podstawie aktu prawa miejscowego, którego uchwalenie znajdowało oparcie w przepisach ustawy o systemie oświaty, legitymującej organy do uregulowania zagadnień związanych z przyznawaniem, rozliczeniem i kontrolą wykorzystania udzielonej dotacji. W sprawie tej, Izba nie występowała w charakterze strony i nie zajmowała stanowiska w sprawie. Przedmiotem oceny było ono przez Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 20 marca 2013 r., o sygn. II GSK 2276/11. Powołana zaś uchwała nr [...] Rady Miejskiej w [...] z dnia [...] marca 2011 r. dotyczyła zaś rozpatrzenia skargi dyrektorek przedszkoli niepublicznych w C. na Burmistrza Miasta [...] . A więc, zagadnień innych, niż objęte niniejszym postępowaniem. Podobnie jak wskazane orzecznictwo sądów administracyjnych.

Nie jest też uzasadniony zarzut naruszenia art. 80 ust. 2 i art. 90 ust. 2b i 2d, § 2 ust. 1 w związku z art. 14 ust. 5 pkt 1 i art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz.U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572 ze zm.). Wydane zarządzenie miało swoje źródło między innymi w treści powyższych przepisów a także w § 4 uchwały [...] Rady Miasta [...] z dnia [...] lutego 2010 r. w sprawie ustalenia trybu udzielania i rozliczania dotacji oraz trybu i zakresu kontroli prawidłowości wykorzystania dotacji udzielonych dla szkół i placówek publicznych oraz niepublicznych, prowadzonych na terenie Miasta [...]. Stworzyło nowe źródło podstawy naliczania dotacji wykraczając poza treści obowiązujących przepisów, w tym regulacji powyższej uchwały. Kasator kwestionując powyższe przepisy uznał za błędne przyjęcie, że przy ustalaniu podstawy do naliczenia dotacji dla przedszkoli publicznych nie jest dopuszczalne odjęcie od kwoty wydatków bieżących ustalonych w budżecie Miasta [...] za rok [...] ponoszonych w przedszkolach publicznych, kwoty stanowiącej równowartość wpłat rodziców uiszczanych na rzecz przedszkoli publicznych w postaci tzw. czesnego. Należało zatem ocenić – czy taki sposób naliczania dotacji narusza powyższe przepisy w sytuacji gdy jest bezsporne, że organ prowadzący (w tym m.in. jednostka samorządu terytorialnego – art. 3 pkt 5 ustawy) ustala wysokość opłat za świadczenia udzielane przez przedszkole publiczne w czasie przekraczającym wymiar zajęć, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2. W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego odpowiedź jest twierdząca z następujących powodów.

Zgodnie z art. 90 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy o systemie oświaty niepubliczne przedszkola, w tym specjalne, szkoły podstawowe i gimnazja z oddziałami integracyjnymi, z wyjątkiem szkół podstawowych specjalnych i gimnazjów specjalnych oraz szkół podstawowych artystycznych, otrzymują dotacje z budżetu gminy. Zgodnie zaś z zapisem zawartym w art. 90 ust. 2b dotacje dla niepublicznych przedszkoli przysługują na każdego ucznia w wysokości nie niższej niż 75% ustalonych w budżecie danej gminy wydatków bieżących ponoszonych w przedszkolach publicznych w przeliczeniu na jednego ucznia, z tym że na ucznia niepełnosprawnego w wysokości nie niższej niż kwota przewidziana na niepełnosprawnego ucznia przedszkola i oddziału przedszkolnego w części oświatowej subwencji ogólnej otrzymywanej przez jednostkę samorządu terytorialnego pod warunkiem, że osoba prowadząca niepubliczne przedszkole poda organowi właściwemu do udzielania dotacji planowaną liczbę uczniów nie później niż do dnia 30 września

roku poprzedzającego rok udzielanej dotacji. W przypadku braku na terenie gminy przedszkola publicznego, podstawą do ustalenia wysokości dotacji są wydatki bieżące ponoszone przez najbliższą gminę na prowadzenie przedszkola publicznego. Ustęp 4 tego przepisu daje natomiast upoważnienie organowi samorządu terytorialnego do ustalenia trybu udzielania i rozliczania dotacji oraz trybu i zakresu kontroli prawidłowości ich wykorzystywania. Analiza tego przepisu wskazuje, że ustawodawca określając podstawę przyznawania dotacji dla szkół niepublicznych, odwołał się do pojęcia wydatków gminy. Określenie, które z wydatków stanowią źródło obliczenia dotacji, zostało zdefiniowane poprzez wskazanie, że mają to być wydatki bieżące, które zostały ustalone w budżecie gminy jako wydatki ponoszone w przedszkolach publicznych w przeliczeniu na jednego ucznia. Pojęcie "wydatków bieżących" zgodnie z wyrażanym w orzecznictwie poglądem (wyrok NSA z 24 marca 2009 r. o sygn. II GSK 284/08, z 17 stycznia 2008 r. o sygn. II GSK 317/07) a podzielanym przez skład sądu w niniejszej sprawie, powinno być interpretowane tak, jak termin ten jest rozumiany na gruncie ustawy o finansach publicznych – art. 165a ust. 6 uprzednio obowiązującej ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. (Dz.U. Nr 249, poz. 2104 ze zm.) oraz art. 263 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. (Dz.U. z 2009 r. Nr 157, poz. 1240 ze zm.). Będą to zatem wydatki jednostki samorządu terytorialnego niebędące wydatkami majątkowymi z wyłączeniem wydatków ponoszonych na inwestycje i zakupy inwestycyjne, zakup i objęcie akcji oraz wniesienie wkładów do spółek prawa handlowego. Ustawodawca określając podstawę obliczenia dotacji wskazał na te wydatki, które zostały ustalone w budżecie i wyodrębnione ze względu na konkretny cel. Oznacza to, że odwołano się do wydatków zaplanowanych związanych z funkcjonowaniem przedszkoli publicznych. Podstawę naliczenia dotacji stanowi taka suma, która w budżecie gminy została zakwalifikowana jako kategoria wydatków na określony cel (na funkcjonowanie przedszkola publicznego), a nie jako kategoria dochodów przeznaczonych na ich pokrycie. Oznacza to, że przy ustalaniu podstawy obliczania dotacji nie jest dopuszczalne uwzględnianie dochodów, które służą finansowaniu wydatków. Tymczasem z analizy kalkulacji zaskarżonego zarządzenia wynika, że zaplanowana w budżecie kwota wydatków całkowitych na przedszkole publiczne, została pomniejszona o kwoty stanowiące równowartość dochodów służących ich pokryciu (opłata stała od rodziców). Taka sytuacja jest niedopuszczalna i stanowi naruszenie dyspozycji art. 90 ust. 2b tej ustawy. Przywołany przepis jako podstawę obliczenia dotacji należnej niepublicznym placówkom przedszkolnym wskazuje kwotę ustaloną, a zatem zaplanowaną jako ogół wydatków ponoszonych w przedszkolach publicznych. Kwota stanowiąca podstawę obliczenia dotacji powinna odpowiadać tak ustalonej w budżecie sumie, a jej wysokość nie może być zmienna i podlegać weryfikacjom poprzez korygowanie o wysokość dochodów uzyskiwanych na pokrycie wydatków. Finansowanie zatem przez gminę wydatków publicznych nie zmienia nigdy ogólnej kwoty wydatków ponoszonych przez jednostkę samorządu terytorialnego. Chodzi więc o sposób finansowania, czy z dochodów własnych (podatków), dotacji celowych, subwencji ogólnych, środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej itd. Sfera wydatków jest rozdzielona od sfery źródeł finansowania, ustalonych, zaplanowanych wydatków. Zatem fakt, że część wydatków związanych z funkcjonowaniem przedszkoli publicznych znajduje swoje pokrycie w przychodach pochodzących np. z opłat uiszczanych przez rodziców, nie może prowadzić do zmiany ogólnej, przewidzianej w budżecie kwoty wydatkowanej przez gminę na utrzymanie przedszkola publicznego. Dla prawidłowego określenia kwoty stanowiącej podstawę obliczenia dotacji, należy oddzielić wysokość wydatków od wysokości przychodów na ich pokrycie.

Reasumując, kwota wydatków stanowiąca podstawę obliczenia dotacji o jakiej mowa w art. 90 ust. 2b ustawy o systemie oświaty, to ogólna kwota wydatków zaplanowanych w budżecie jako tych, które są ponoszone na utrzymanie jednego ucznia w przedszkolu publicznym. Kwota ta nie podlega pomniejszeniu o sumy stanowiące równowartość dochodów przeznaczonych na pokrycie danego wydatku. Wynika to z celu zawartego w tym przepisie, skoro została tam wyrażona zasada zrównania dofinansowania ze środków budżetowych analogicznych placówek oświatowych publicznych i niepublicznych. Cel ten nie zostałby osiągnięty, gdyby placówki niepubliczne były dotowane stosownie do planowanych, niższych od

rzeczywistych wydatków placówek. Regulacja zawarta w tym przepisie ma służyć temu, aby środki przeznaczone z budżetu danej gminy na bieżące utrzymanie przedszkoli niepublicznych, nie odbiegały więcej niż o 25% od środków przeznaczanych na utrzymanie przedszkoli publicznych. Każda gmina, w ramach swoich kompetencji i możliwości może natomiast finansować przedszkola w sposób równorzędny.

Powyższe rozważania nie potwierdzają błędnej wykładni powołanych przepisów jak starał się dowieść kasator. Odwoływanie się do Karty nauczyciela jak też do orzecznictwa sądu powszechnego nie znajduje uzasadnienia faktycznego ani prawnego. Wymieniony w skardze kasacyjnej art. 90 § 2 ust. 1 ustawy o systemie oświaty nie mógł być naruszony skoro taki w ustawie tej nie występuje. W sytuacji gdy Sąd I instancji dokonał oceny niedopuszczalności pomniejszenia wydatków bieżących o środki pochodzące z opłat rodziców w kontekście "dochodów bieżących" zawartych w art. 235 ust. 2 i 3, art. 236 ust. 2 i 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. wyżej cytowanej o finansach publicznych jak też znaczenia art. 223 tej ustawy, to nie można zarzucić lakoniczności oceny.

Mając powyższe na uwadze – Naczelny Sąd Administracyjny uznał skargę kasacyjną za bezzasadną i na mocy art. 184 ustawy wyżej cytowanej – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi orzekł jak w sentencji.